

Vrouwen van **NU** actief voor de **V.U.**

Rede van Mevrouw C. H. van Alkemade-Kwakkelstein
te Rotterdam, gehouden voor de jaarlijkse samenkomst van
Vrouwen V.U.-Hulp op 9 Juli 1947 te Scheveningen.

Herinnert U zich uit Hildebrands onvolprezen Camera Obscura het tafereeltje ten huize van de familie De Groot? Als Hildebrand bij den bakker de verontschuldigen komt aanbieden van Henriëtte Kegge om bij de verguldpartij aanwezig te zijn en Hildebrand beweert, dat hij zelf graag te midden van het illustre damesgezelschap mee zou doen aan het vergulden, dan wekt dit allerlei reacties op bij het vrolijke gezelschap en Toosje Opper, die gesierd was met de rode céphalide fluisterde: 'Die steden hebben alevat wat raars'.

Inderdaad, dat was het enige, wat een gewoon burgergezin van de universitaire wereld afwist, dat de studenten wel eens vreemde streken uithaalden. Maar overigens was het Hoger Onderwijs zo ver van den eenvoudigen man verwijderd als dag en nacht. Ongetwijfeld kent U allen de situatie nu een honderd jaar terug. Onze overgrootouders hadden niet veel zorgen wat betreft het onderwijs harer dochters. De lagere school, tout court, en dan voor het rijke meisje uit de hoogste kringen een kostschool, liefst een buitenlandse.

Trouwens, voor jongens was toen ook na de lagere school niet veel anders dan de latijnse school, en die stond slechts open voor de meergegoeden. Een enkele knappe bolleboos kon eens een beurs bemachtigen, maar dat het gymnasiale onderwijs toegang verschaft aan jongens uit den burgerstand was zeldzaamheid.

Eerst in 1863 komt er een wet op het M.O., die ons de H.B.S. gaf. Meisjes bezochten die Middelbare School

niet. De eerste vrouwelijke scholier van de H.B.S., het eerste meisje dat onder veel oppositie en vaak onder hoon van haar mannelijke klasgenoten haar einddiploma verwierf, was Aletta Jacobs, de latere welbekende voorvechtster in de moderne vrouwenbeweging, die hiermee niet volstond, maar als eerste vrouwelijke studente aan de Groningse Universiteit werd ingeschreven. Met zoveel oppositie ging die inschrijving gepaard, dat een speciaal telegram van den minster Thorbecke aan den wederstrevenden Rector Magnificus nodig was, om tegenkanting te overwinnen. Zij was de eerste vrouw in Nederland, aan wie het arts-diploma werd uitgereikt en die het ook werkelijk in praktijk bracht. Haar voorbeeld is daarna door duizenden meisjes en vrouwen gevolgd en de meisjesstudent is langzamerhand, ook in onze kringen, een heel gewone figuur geworden.

En toch is voor het overgrote deel der meisjes en vrouwen een universitaire opleiding niet weggelegd, zodat ook nog heden ten dage het enige contact van de meeste meisjes met een Universiteit, over een student loopt.

Is het dan wel mogelijk, om een groep van vrouwen te interesseren bij een Universiteit? Het is moeilijk geweest, maar Uw aanwezigheid hier demonstreert de mogelijkheid.

Van de oprichting der V.U. af tot op heden toe, hebben wel mannen haar geleid, maar ook de vrouwenhand heeft niet geheel ontbroken. En de laatste jaren is dit zeer toegenomen. Met de belangrijke plaats, die de vrouw in de samenleving is gaan innemen, is ook in Geref. kring

Uit brieven van medewerkers

Ds V. te R. (en anderen met hem) spreekt zijn waardering uit voor het laatste (Mei)nummer van het V.U.blad. Vindt het zeer pakkend en meent dat het zo door moet gaan. Bijzonder worden genoemd de artikelen van Ds Popma en Prof. Waterink.

Met dankbaarheid is deze stem beluisterd en aan de wenken voor verdere ontwikkeling van ons blad zal gaarne alle aandacht worden besteed.

De heer G. te V. noemt de berichten enz. in ons blad over het eigenlijke werk, t.w. actie om gelden te verzamelen, te zoet, niet fris genoeg en wijst daartoe op een artikel over het werk van de vertegenwoordigers-propagandisten. De schrijver zegt, dat, in het algemeen gesproken, het toch diep treurig is, dat er zovelen onder ons gevonden worden die zich ieder baantje op Christelijk gebied gaarne laten aanleunen en er zo weinigen zijn, die hun belofte nakomen.

Ook deze critische opmerkingen waardeeren we zeer. En voor de redactie en voor sommigen uit den lezerskring zit hier wat in. Laten we luisteren naar den vriend die onze feilen toont.

De heer U. te A. schrijft, dat in zijn omgeving bij meerderen de gedachte leeft, dat met de giften van vele kleine luyden te royaal wordt omgesprongen. Het is, schrijft deze correspondent, niet zo gemakkelijk de mensen te overtuigen, dat erg veel nodig is. Dan treft men ook mensen aan, die menen dat de studenten zelf meer moeten betalen, waarbij ze dan wijzen op het feit, dat niemand hen helpt, als ze een eigen bedrijf zullen beginnen.

Ook deze opmerkingen worden op prijs gesteld. Binnenkort hopen we op dit onderwerp nader terug te komen. Er is trouwens wel meer over geschreven, ook in het V.U.blad.

Chronologie.

Een correspondent beklagt zich dat de voorzitter van zijn comité er niet veel van maakt. Hij heeft drie of viermaal aangedrongen op het houden van een vergadering, maar komt niet verder. Een datum afspreken lukt niet. 'Hij studeert zeker chronologie, maar ik vraag niet meer'.

Dat laatste is natuurlijk niet zo bedoeld. De vergadering moet er komen, desnoods zonder voorzitter. Het zou schade voor de V.U. worden, anders te doen. Deze actieve correspondent zal dat weten te voorkomen.